

Resa 116 - Kolonnen

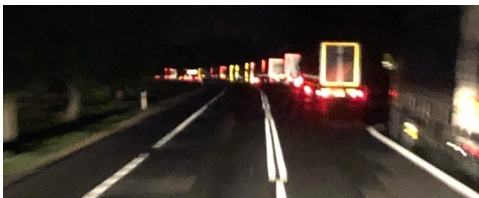

En hjälpsändning kan innehålla olika uppdrag. Den här resan körde vi ner i en kolonn av fordon. Det var Filippus egna och tre andra. Det blev mycket att förbereda och hur den skulle genomföras. Vilka tio chaufförer kunde avsätta tid och ville köra i par, dessa fem fordon ner till EU gränsen mellan Polen och Ukraina. Vi kan beskriva det som att det "rullade på" och fordonen passerade tullen. En återkommande fråga som vi ställde oss och skulle visa sig där. Hade det varit tillräckligt med förberedelser av giltiga fordonshandlingar innan avfärd?! I Sverige har vi en ordning och de ska möta en annan. Varje fordon avlämnades till respektive mottagare. **"Mission completed"** betyder uppdraget fullbordat på svenska. I det här medlemsbladet delar en av resenärerna sin reflektion ifrån den första resan med dig. Vi ger även en kort rapport ifrån östra Ukraina.

Reseskildring

Tidigt på morgonen, fredagen den 6 september, startade resa nr 116 med Filippus. Det var min första resa och jag viste inte vad som väntade mig. Jag hade förberett mig med en karta för att få en överblick över landet och vilka ställen vi skulle besöka. Jag ville ta många kort och skriva om resan. Filippus buss är bäddad baktill – ovanpå banankartonger med last finns madrasser, täcken och filtar. Ett mysigt krypin dit man kan krypa upp och lägga sig och vila under resan. Det första jag märker är mitt överkast från tonåren. Det fanns där i bussen. Det känns bra att se att det jag lämnat in på Filippus har kom-

mit till användning. Resan till Ukraina tar ungefär två dygn. Buss genom Sverige, färja från Nynäshamn till Gdansk och fortsatt bussresa genom Polen. Gränsen mellan Polen, som tillhör EU och Ukraina, som står utanför EU kan ta tid att passera. När man åker buss

och hjälprtransport får man passera den långa, långa kö av lastbilar som står och väntar på att passera tullen. När vi passerat gränsen fortsatte bussfärden mitt i natten. Vi gjorde inget stopp utan sov på bussen. Tidigt på söndag morgon vaknade jag av ett gupp och ett skrammel. Kylskåpsdörren i bussen hade öppnats och ut trillade diverse matvaror ner över Bertil som låg och försökte sova på golvet på en madrass i mittgången på bussen. Utanför fönstret passerade vi just ett mindre samhälle i Ukraina.

Det var som att passera hundra år tillbaka i tiden. Kläderna, djuren, husen och jordbruket, lösa hundar, kalkoner och häst och vagn. Det blev mitt första intryck av Ukraina. Senare under resan fick vi se både det moderna Ukraina och det fattiga. Det blev många kontraster. Det jag tagit med mig från

Resa 117

Vi var medvetna om att resan skulle vara en "långresa" som skulle bli 600 mil tur och retur. Som resenär reglerar vi olika. Den ene sover lugnt i sin hytt och någon annan behöver hålla sig i relingen. Färjan ska ta oss över Östersjön och under hösten kan vi känna av dessa vågor som gjorde att de blev tre timmars förskjutning av ankomst till hamnen i Gdansk.

Tidigare hade en annan hjälporganisation tagit kontakt med oss och ville köra ner parallellt. En ny bekantskap för oss med namnet - **Hjälp oss att hjälpa**. De har också kontakt med Sergei och Vera på sommarhemmet i Lutsck, bl.a. körde de ner våningssängarna som nu tagits i

Ty Kristi kärlek driver oss. Eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe. Andra korintierbrevet 5:14

bruk där. Väl framme är det fortfarande sensommar och 20 grader varmt om dagarna. Det är alltid ett kärt återseende som möter oss. Men den här resan blir det en kort stopp i Lutsck för att fortsätta köra mot östra Ukraina. Efter 95 mil genom landet är vi framme för inkvartering och vi stannar i två dygn. En resa som spände tvärs över hela landet via Charkiv till Luhansk ett helt nytt område med namn Pophansa. Vi möter nya människor och får nya erfarenheter. Det ger oss större inblick och vi växer i förståelse och kunskap. Som vi tar med oss in i fortsättning. Plötsligt bryts lugnet och kraftigt hörs ljudet av frekventa bomber som briserar. Vi är nu inne i en aktivitet av pågående strider och det skakar om oss. En reflektion som vi gör är, att de som bor i området anpassat sig till situationen och det har blivit deras vardag.

Mission impossible

- Är uppdraget omöjligt?

Som medlem kanske du ställer dig undrande, varför ska vi åka in i Luhansk och till den sista utposten Pophansa i ett område så nära aktiv stridsgräns? I Ukraina beräknas det idag vara ca. 1 miljon internflyktingar med de basala behoven, som att äta och någonstans att bo. Det stora antalet föräldralösa barn, det är de verkliga hjältarna och överlevarna. Vi kommer med 4-5 ton kläder och skor. För oss i Filippus så är vårt fokus att se behoven och att se att hjälpen kommer fram. Vi vill se den lilla människan och söker framkomligheten för hjälpsändningar, genom landets olika system. Sergei är vår lots och känner till sitt land.